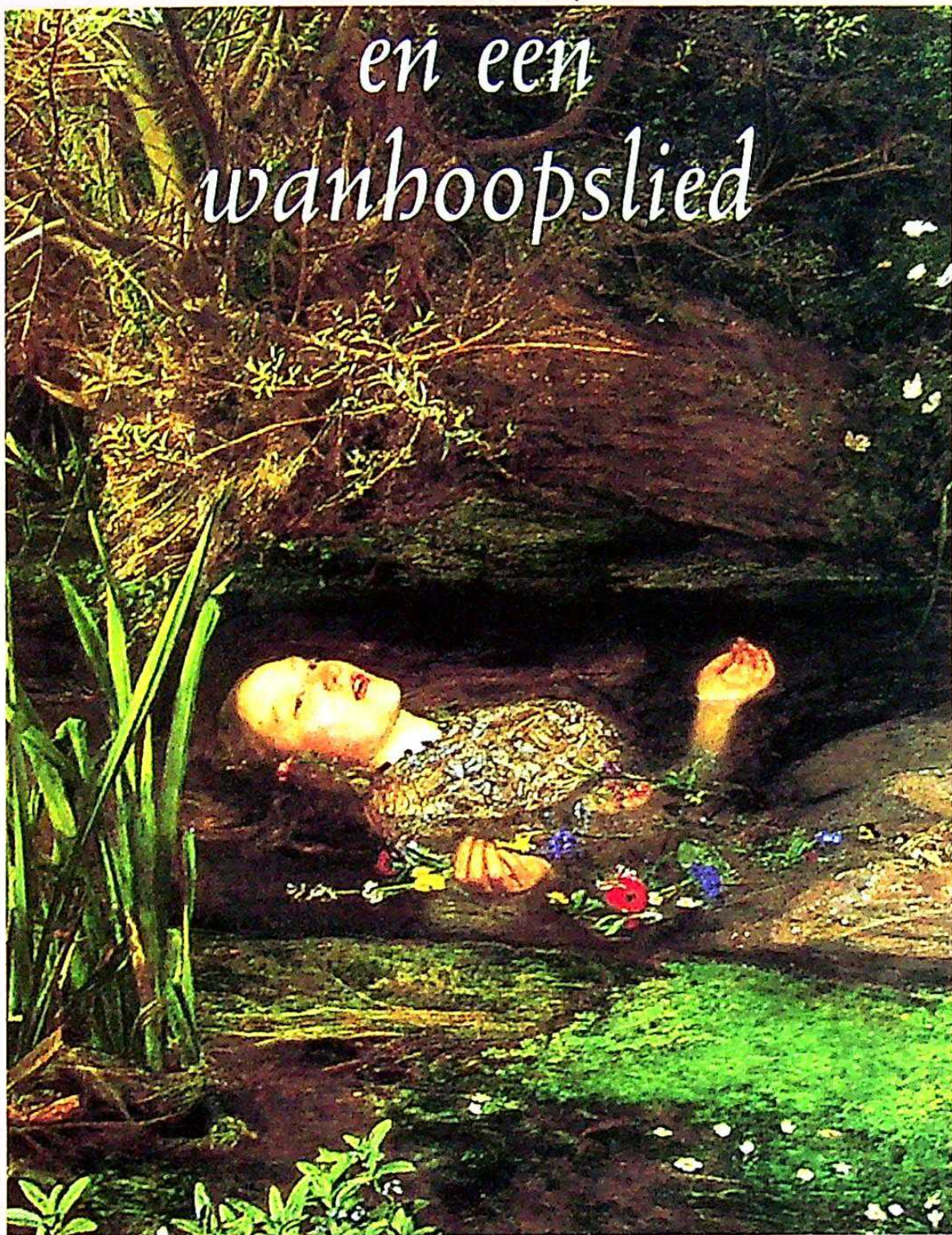

MinisterievanPropaganda.org

Pablo Neruda

Twintig liefdesgedichten

*en een
wanhoopslied*

UITGEVERIJ BERT BAKKER

Vertaald door Barber van de Pol

PABLO NERUDA

*Twintig liefdesgedichten
en een wanhoopslied*

1996 UITGEVERIJ BERT BAKKER AMSTERDAM

© 1924 Pablo Neruda en de Fundación Pablo Neruda
© 1996 Nederlandse vertaling Uitgeverij Bert Bakker en Barber van de Pol
Oorspronkelijke titel *Veinte poemas de amor y una canción desesperada*
Omslagontwerp Erik Prinsen, Inizio
Voor het omslag is gebruik gemaakt van het schilderij van John Everett
Millais, *Ophelia*, 1852
Foto achterplat H. Cartier-Bresson, Magnum ABC Press
ISBN 90 351 1681 x

Inhoud

- 1 Vrouwenlichaam 7
- 2 Het licht omhult je 9
- 3 Ach, uitgestrekte dennenzee 11
- 4 De ochtend is vervuld van storm 13
- 5 Om door jou gehoord te worden 15
- 6 Ik weet nog hoe 17
- 7 Gebogen in de avonden 19
- 8 Witte bij 21
- 9 Dronken van hars 23
- 10 Zelfs deze schemering hebben we verloren 25
- 11 Bijna buiten de hemel 27
- 12 Voor mijn hart 29
- 13 Met kruisen van vuur 31
- 14 Je speelt alle dagen 33
- 15 Ik houd ervan 37
- 16 In mijn hemel, in de schemering 39
- 17 Denkend, schaduwen strikkend 41
- 18 Hier bemin ik je 43
- 19 Donker, lenig meisje 45
- 20 Vannacht kan ik 47
- 21 Het wanhoopslied 51

I *Cuerpo de mujer*

Cuerpo de mujer, blancas colinas, muslos blancos,
te pareces al mundo en tu actitud de entrega.

Mi cuerpo de labriego salvaje te socava
y hace saltar el hijo del fondo de la tierra.

Fui solo como un túnel. De mí huían los pájaros
y en mí la noche entraba su invasión poderosa.
Para sobrevivirme te forjé como un arma,
como una flecha en mi arco, como una piedra en mi honda.

Pero cae la hora de la venganza, y te amo.
Cuerpo de piel, de musgo, de leche ávida y firme.
Ah los vasos del pecho! Ah los ojos de ausencia!
Ah las rosas del pubis! Ah tu voz lenta y triste!

Cuerpo de mujer mía, persistiré en tu gracia.
Mi sed, mi ansia sin límite, mi camino indeciso!
Oscuros cauces donde la sed eterna sigue,
y la fatiga sigue, y el dolor infinito.

I *Vrouwenlichaam*

Vrouwenlichaam, witte heuvels, witte dijen,
je lijkt de wereld, zo in overgave neergelegen.
Mijn ruige boerenlichaam spit je om
en doet het kind ontspringen uit het diepst der aarde.

Ik was eenzaam als een tunnel. Van mij vluchtten vogels
en de nacht betrad me met zijn machtige invasie.
Om mijzelf te overleven smeedde ik jou tot een wapen,
tot een pijl op mijn boog, tot een steen in mijn slinger.

Maar het uur der wrake slaat, en ik bemin je.
Lichaam van huid, van mos, van gretige, stevige melk.
Ach, de bokaal van je boezem! Ach, je ogen vol afwezigheid!
Ach, de rozen van je schaamte! Ach, je trage, treurige stem!

Lichaam van mijn vrouw, ik zal voortduren in je gratie.
Mijn dorst, mijn grenzeloos verlangen, mijn ongewisse weg!
Donkere beddingen waar de eeuwige dorst in voortstroomt,
en de vermoeidheid stroomt, en eindeloos verdriet.

2 *En su llama mortal*

En su llama mortal la luz te envuelve.
Absorta, pálida doliente, así situada
contra las viejas hélices del crepúsculo
que en torno a ti da vueltas.

Muda, mi amiga,
sola en lo solitario de esta hora de muertes
y llena de las vidas del fuego,
pura heredera del día destruido.

Del sol cae un racimo en tu vestido oscuro.
De la noche las grandes raíces
crecen de súbito desde tu alma,
y a lo exterior regresan las cosas en ti ocultas,
de modo que un pueblo pálido y azul
de ti recién nacido se alimenta.

Oh grandiosa y fecunda y magnética esclava
del círculo que en negro y dorado sucede:
erguida, trata y logra una creación tan viva
que sucumben sus flores, y llena es de tristeza.

2 *Het licht omhult je*

Het licht omhult je met zijn dodelijke vlam.
Verstrooide, bleke treurende, zoals je leunt
tegen de oude schroeven van de schemering
die rond je lichaam wentelt.

Sprakeloos, vriendin van mij,
eenzaam in het eenzame van dit stervensuur,
vervuld van alle levens van het vuur,
pure erfgename van de verwoeste dag.

Van de zon valt een tros op je donkere kleed.
De grote wortels van de nacht
groeien onverhoeds vanuit je ziel,
en uitwaarts keert zich weer wat in jou school,
zodat een blauw en blekig volk
zich pasgeboren met je voedt.

O grootse, vruchtbare, magnetische slavin
van de kring die loopt van zwart naar goud:
rechtop beproeft ze met succes zo'n levendige schepping,
dat haar bloemen knakken en zij is vervuld van droefenis.

3 *Ah vastedad de pinos*

Ah vastedad de pinos, rumor de olas quebrándose,
lento juego de luces, campana solitaria,
crepúsculo cayendo en tus ojos, muñeca,
caracola terrestre, en ti la tierra canta!

En ti los ríos cantan y mi alma en ellos huye
como tú lo deseas y hacia donde tú quieras.
Márcame mi camino en tu arco de esperanza
y soltaré en delirio mi bandada de flechas.

En torno a mí estoy viendo tu cintura de niebla
y tu silencio acosa mis horas perseguidas,
y eres tú con tus brazos de piedra transparente
donde mis besos anclan y mi húmeda ansia anida.

Ah tu voz misteriosa que el amor tiñe y dobla
en el atardecer resonante y muriendo!
Así en horas profundas sobre los campos he visto
doblar las espigas en la boca del viento.

3 *Ach, uitgestrekte dennenzee*

Ach, uitgestrekte dennenzee, geraas van brekende golven,
langzaam spel met lichten, godverlaten klok,
schemering die neerdaalt in je ogen, pop,
aardse schelp, de aarde zingt in jou!

In jou zingen de rivieren waar mijn ziel in vlucht
zoals jij het verlangt en naar waar jij het wilt.
Geef mij mijn weg aan op jouw boog van hoop
en ik zal ijlen mijn pijlenzwerm afschieten.

Aan alle kanten om mij heen zie ik je nevelige middel
en jouw stilte bestookt mijn opgejaagde uren,
en jij bent met je armen van doorzichtig steen de plek
waar mijn omhelzing ankert en mijn vochtig hunkeren nestelt.

Ach, jouw mysterieuze stem die door de liefde wordt gekleurd
en klank krijgt in de avond die weerklinkt en sterft!
Zo heb ik tijdens diepe uren op de velden
de aren klank zien krijgen in de mond van de wind.

4 *Es la mañana llena de tempestad*

Es la mañana llena de tempestad
en el corazón del verano.

Como pañuelos blancos de adiós viajan las nubes,
el viento las sacude con sus viajeras manos.

Innumerable corazón del viento
latiendo sobre nuestro silencio enamorado.

Zumbando entre los árboles, orquestal y divino,
como una lengua llena de guerras y de cantos.

Viento que lleva en rápido robo la hojarasca
y desvía las flechas latientes de los pájaros.

Viento que la derriba en ola sin espuma
y sustancia sin peso, y fuegos inclinados.

Se rompe y se sumerge su volumen de besos
combatido en la puerta del viento del verano.

4 *De ochtend is vervuld van storm*

De ochtend is vervuld van storm
in het hartje van de zomer.

Als witte zakdoeken van vaarwel reizen de wolken,
de wind beweegt ze met zijn reizende handen.

Het talloze hart van de wind
kloppend boven onze verliefde stilte.

Suizend tussen de bomen, orkestraal en goddelijk,
zoals een taal vervuld van oorlog en van zang.

Wind die de dorre bladeren wegvoert als een rappe dief
en de kloppende pijlen van de vogels uit koers blaast.

Wind die haar doet omslaan in schuimloze golf
en gewichtloze substantie, en overhellende vuren.

Haar kusmaterie breekt, gaat kopje onder,
belaagd in de deur van de zomerwind.

5 *Para que tú me oigas*

Para que tú me oigas
mis palabras
se adelgazan a veces
como las huellas de las gaviotas en las playas.

Collar, cascabel ebrio
para tus manos suaves como las uvas.

Y las miro lejanas mis palabras.
Más que mías son tuyas.
Van trepando en mi viejo dolor como las yedras.

Ellas trepan así por las paredes húmedas.
Eres tú la culpable de este juego sangriento.

Ellas están huyendo de mi guarida oscura.
Todo lo llenas tú, todo lo llenas.

Antes que tú poblaron la soledad que ocupas,
y están acostumbradas más que tú a mi tristeza.

Ahora quiero que digan lo que quiero decirte
para que tú las oigas como quiero que me oigas.

El viento de la angustia aún las suele arrastrar.
Huracanes de sueños aún a veces las tumban.
Escuchas otras voces en mi voz dolorida.
Llanto de viejas bocas, sangre de viejas súplicas.
Ámame, compañera. No me abandones. Sígueme.
Sígueme, compañera, en esa ola de angustia.

Pero se van tiñendo con tu amor mis palabras.
Todo lo ocupas tú, todo lo ocupas.

Voy haciendo de todas un collar infinito
para tus blancas manos, suaves como las uvas.

5 *Om door jou gehoord te worden*

Om door jou gehoord te worden,
zijn ze wel eens dun,
mijn woorden,
als meeuwespoen op de stranden.

Halssnoer, dronken belletje
voor jouw handen, zacht als druiven.

En ik bekijk mijn woorden als iets vers.
Meer dan van mij zijn ze van jou.
Ze klimmen in mijn oude lijden als klimop.

Zo klimmen ze langs de vochtige wanden.
Jij bent de schuldige aan dit bloedige spel.

Ze vluchten uit mijn donkere schuilplaats.
Alles vul jij, je vult alles.

Vóór jou bevolkten ze de eenzaamheid die jij bezet,
en meer dan jij zijn ze mijn droefenis gewend.

Nu wil ik dat ze zeggen wat ik je wil zeggen in de hoop
door jou gehoord te worden zoals ik wil dat jij me hoort.

De wind, beklemmend, is nog steeds gewoon ze mee te
sleuren.

In droomgelijke orkanen tuimelen ze af en toe nog om.
Je beluistert andere stemmen in mijn gekwelde stem.
Gehuil van oude monden, bloed van oud gesmeek.
Bemin me, gezellin. Verlaat me niet. Volg me.
Volg me, gezellin, in deze golf van beklemming.

Maar mijn woorden kleuren zich met jouw liefde.
Alles bezet jij, je bezet alles.

Ik zal er een oneindig snoer van maken
voor jouw witte handen, zacht als druiven.

6 *Te recuerdo como eras*

Te recuerdo como eras en el último otoño.
Eras la boina gris y el corazón en calma.
En tus ojos peleaban las llamas del crepúsculo.
Y las hojas caían en el agua de tu alma.

Apegada a mis brazos como una enredadera,
las hojas recogían tu voz lenta y en calma.
Hoguera de estupor en que mi sed ardía.
Dulce jacinto azul torcido sobre mi alma.

Siento viajar tus ojos y es distante el otoño:
boina gris, voz de pájaro y corazón de casa
hacia donde emigraban mis profundos anhelos
y caían mis besos alegres como brasas.

Cielo desde un navío. Campo desde los cerros.
Tu recuerdo es de luz, de humo, de estanque en calma!
Más allá de tus ojos ardían los crepúsculos.
Hojas secas de otoño giraban en tu alma.

6 *Ik weet nog hoe*

Ik weet nog hoe je was, in de laatste herfst.
Je grijze baret was je en dat hart vol rust.
In je ogen vochten de vlammen van de schemering.
En de bladeren vielen in het water van je ziel.

Terwijl je als een winde aan mijn armen hechtte,
vergaarden de bladeren je trage stem vol rust.
Vuur van verstijving waar mijn dorst in brandde.
Zoete, blauwe hyacint gedraaid naar mijn ziel.

Ik voel je ogen reizen en de herfst is ver:
grijze baret, stem als een vogel en hart als een huis
waarnaar mijn diepe hunkeringen trokken
en waar mijn blij gekus in viel als hete kolen.

Hemel vanaf een schip gezien. Veld vanaf de heuvels:
ik weet nog hoe je licht, rook, rimpelloze vijver was!
Voorbij je ogen brandden de schemeringen.
Dorre herfstbladeren dwarrelden in je ziel.

7 *Inclinado en las tardes*

Inclinado en las tardes tiro mis tristes redes
a tus ojos oceánicos.

Allí se estira y arde en la más alta hoguera
mi soledad que da vueltas los brazos como un náufrago.

Hago rojas señales sobre tus ojos ausentes
que olean como el mar a la orilla de un faro.

Sólo guardas tinieblas, hembra distante y mía,
de tu mirada emerge a veces la costa del espanto.

Inclinado en las tardes echo mis tristes redes
a ese mar que sacude tus ojos oceánicos.

Los pájaros nocturnos picotean las primeras estrellas
que centellean como mi alma cuando te amo.

Galopa la noche en su yegua sombría
desparramando espigas azules sobre el campo.

7 *Gebogen in de avonden*

Gebogen in de avonden gooi ik mijn treurige netten
uit naar jouw oceanische ogen.

Daar rekt zich en brandt op het hoogste vuur
mijn eenzaamheid die spartelt als een drenkeling.

Ik maak rode tekens boven jouw afwezige ogen
die deinen als de zee die om een kustlicht spoelt.

Alleen duisternis bewaar je, wijfje, ver, van mij,
soms doemt uit jouw blik de kust op van ontzetting.

Gebogen in de avonden gooi ik mijn treurige netten
uit naar die zee, die slaat op jouw oceanische ogen.

De nachtvogels pikken naar de eerste sterren
die fonkelen als mijn ziel wanneer ik jou bemin.

Op zijn donkere merrie galoppeert de nacht
en strooit blauwe aren over het veld.

8 *Abeja blanca*

Abeja blanca zumbas – ebria de miel – en mi alma
y te tuerces en lentas espirales de humo.

Soy el desesperado, la palabra sin ecos,
el que lo perdió todo, y el que todo lo tuvo.

Ultima amarra, cruje en ti mi ansiedad última.
En mi tierra desierta eres la última rosa.

Ah silenciosa!

Cierra tus ojos profundos. Allí aletea la noche.
Ah desnuda tu cuerpo de estatua temerosa.

Tienes ojos profundos donde la noche alea.
Frescos brazos de flor y regazo de rosa.

Se parecen tus senos a los caracoles blancos.
Ha venido a dormirse en tu vientre una mariposa de sombra.

Ah silenciosa!

He aquí la soledad de donde estás ausente.
Llueve. El viento del mar caza errantes gaviotas.

El agua anda descalza por las calles mojadas.
De aquel árbol se quejan, como enfermos, las hojas.

Abeja blanca, ausente, aún zumbas en mi alma.
Revives en el tiempo, delgada y silenciosa.

Ah silenciosa!

8 *Witte bij*

Witte bij, je zoemt – dronken van honing – in mijn ziel
en kronkelt je in trage rookspiralen.

Ik ben de wanhopige, het echoloos woord,
degeen die alles heeft verloren en die alles had.

Laatste meertros, in jou knarst mijn laatste onrust.
Op mijn verlaten land ben jij de laatste roos.

Ach, stille vrouw!

Sluit je diepe ogen. Daar klapwiekt de nacht.
Ach, ontbloot je lichaam, dat huiverig standbeeld.

In jouw diepe ogen slaat de nacht zijn vleugels uit.
Twee koele bloemearmen, rozeschoot.

Je borsten lijken witte schelpen.
Een schaduwvlinder is gaan slapen op je buik.

Ach, stille vrouw!

Hier heerst de eenzaamheid die jou ontbeert.
Het regent. De zeewind jaagt op dolende meeuwen.

Het water gaat barrevoets door de natte straten.
Aan die boom klagen, als zieken, de bladeren.

Witte bij, zelfs afwezig zoem je in mijn ziel.
Rank en stil herleef je in de tijd.

Ach, stille vrouw!

9 *Ebrio de trementina*

Ebrio de trementina y largos besos,
estival, el velero de las rosas dirijo,
torcido hacia la muerte del delgado día,
cimentado en el sólido frenesí marino.

Pálido y amarrado a mi agua devorante
cruzo en el agrio olor del clima descubierto,
aún vestido de gris y sonidos amargos,
y una cimera triste de abandonada espuma.

Voy, duro de pasiones, montado en mi ola única,
lunar, solar, ardiente y frío, repentino,
dormido en la garganta de las afortunadas
islas blancas y dulces como caderas frescas.

Tiembla en la noche húmeda mi vestido de besos
locamente cargado de eléctricas gestiones,
de modo heroico dividido en sueños
y embriagadoras rosas practicándose en mí.

Aguas arriba, en medio de las olas externas,
tu paralelo cuerpo se sujeta en mis brazos
como un pez infinitamente pegado a mi alma
rápido y lento en la energía subceleste.

9 *Dronken van hars*

Dronken van hars en langdurige zoenen,
zomers, bestuur ik de zeilboot van de rozen,
gezwenkt naar de dood van de magere dag,
gemetseld in de hechte waanzin van de zee.

Bleek en gemceerd aan mijn verslindend water,
doorkruis ik de zure geur van het naakte klimaat,
nog steeds gekleed in grijze, bittere geluiden,
en met een treurige helmkam van verlaten schuim.

Hard van passies rijd ik op mijn enige golf,
maanachtig, zonachtig, brandend en koud, onverhoeds,
sluimerend in de keel van de fortuinlijke
eilanden, wit en zoet als koele heupen.

Mijn kleding van zoenen beeft in de vochtige nacht,
tot waanzin toe geladen met elektrische manoeuvres,
heldhaftig opgedeeld in dromen
en bedwelmende rozen die hun kracht op mij beproeven.

Stroomopwaarts, midden in de uitwendige golven,
onderwerpt jouw parallelle lichaam zich aan mijn armen
als een vis die eindeloos kleeft aan mijn ziel,
snel en traag in de onderhemelse veerkracht.

10 *Hemos perdido aun este crepúsculo*

Hemos perdido aun este crepúsculo.
Nadie nos vio esta tarde con las manos unidas
mientras la noche azul caía sobre el mundo.

He visto desde mi ventana
la fiesta del poniente en los cerros lejanos.

A veces como una moneda
se encendía un pedazo de sol entre mis manos.

Yo te recordaba con el alma apretada
de esa tristeza que tú me conoces.

Entonces, dónde estabas?
Entre qué gentes?
Diciendo qué palabras?
Por qué se me vendrá todo el amor de golpe
cuando me siento triste, y te siento lejana?

Cayó el libro que siempre se toma en el crepúsculo,
y como un perro herido rodó a mis pies mi capa.

Siempre, siempre te alejas en las tardes
hacia donde el crepúsculo corre borrando estatuas.

10 *Zelfs deze schemering hebben we verloren*

Zelfs deze schemering hebben we verloren.
Niemand zag ons deze avond, hand in hand,
terwijl de blauwe nacht over de wereld viel.

Ik zag vanuit mijn venster op de verre heuvels
het feesten van de ondergaande zon.

Soms vloog, een munt gelijk,
een stukje zon in vlammen in mijn handen.

Ik dacht aan jou terug met een beklemd gemoed,
bedroefd zoals jij dat wel van me kent.

Waar was je op dat ogenblik?

Wie waren er nog meer?

Wat zei je tegen hen?

Waarom zal mij mijn hele liefde plotsklaps overvallen
wanneer ik mij bedroefd voel en jou ver van mij ervaar?

Gevallen is het boek dat in de schemering wordt gepakt,
en als een wonde hond ligt aan mijn voeten opgerold mijn jas.

Altijd, altijd ga je in de avond weg
naar waar de schemering, standbeelden wissend, holt.

II *Casi fuera del cielo*

Casi fuera del cielo ancla entre dos montañas
la mitad de la luna.

Girante, errante noche, la cavadora de ojos.
A ver cuántas estrellas trizadas en la charca.

Hace una cruz de luto entre mis cejas, huye.
Fragua de metales azules, noches de las calladas luchas,
mi corazón da vueltas como un volante loco.
Niña venida de tan lejos, traída de tan lejos,
a veces fulgurece su mirada debajo del cielo.
Quejumbre, tempestad, remolino de furia,
cruza encima de mi corazón, sin detenerte.
Viento de los sepulcros acarrea, destroza, dispersa tu raíz
soñolienta.
Desarraiga los grandes árboles al otro lado de ella.
Pero tú, clara niña, pregunta de humo, espiga.
Era la que iba formando el viento con hojas iluminadas.
Detrás de las montañas nocturnas, blanco lirio de incendio,
ah nada puedo decir! Era hecha de todas las cosas.

Ansiedad que partiste mi pecho a cuchillazos,
es hora de seguir otro camino, donde ella no sonría.
Tempestad que enterró las campanas, turbio revuelo de
tormentas
para qué tocarla ahora, para qué entristecerla.

Ay seguir el camino que se aleja de todo,
donde no esté atajando la angustia, la muerte, el invierno,
con sus ojos abiertos entre el rocío.

II *Bijna buiten de hemel*

Bijna buiten de hemel, tussen twee bergen,
ankert de helft van de maan.
Draaiende, dolende nacht, uitholler van ogen.
Eens kijken hoeveel sterren er verscheurd zijn in de plas.

Hij maakt een kruis ten rouw tussen mijn ogen, vlucht.
Smidse van blauwe metalen, nachten van verstilde *gevechten*,
mijn hart, dat wentelt als een dolgeworden stuur.
Meisje van zo ver gekomen, van zo ver gebracht,
soms schittert haar blik onder de hemel.
Klacht, storm, draaikolk van woede,
het trekt gestaag voorbij boven mijn hart.
Grafwind voert aan, verwoest, verspreidt je slaperige wortel.
Rukt de hoge achterstaande bomen uit.
Maar jij, onbewolkt meisje, vraag van rook, korenaar.
Jij was het die de wind vormde met verlichte bladeren.
Achter de nachtelijke bergen, witte lelie van brand,
ach, niets kan ik zeggen! Alle dingen vormden haar.

Jij, onrust, die mijn borst in stukken hebt gekliefd,
het is tijd een andere weg te volgen, waar zij niet glimlacht.
Storm die de klokken heeft begraven, troebel gefladder van
onweersbuien,
waarom haar nu aanraken, waarom haar bedroeven.

Ach, de weg te volgen die zich van alles verwijdert,
zonder beletsel van beklemming, dood, winter,
met hun ogen open in de dauw.

12 *Para mi corazón*

Para mi corazón basta tu pecho,
para tu libertad bastan mis alas.
Desde mi boca llegará hasta el cielo
lo que estaba dormido sobre tu alma.

Es en ti la ilusión de cada día.
Llegas como el rocío a las corolas.
Socavas el horizonte con tu ausencia.
Eternamente en fuga como la ola.

He dicho que cantabas en el viento
como los pinos y como los mástiles.
Como ellos eres alta y taciturna.
Y entristeces de pronto, como un viaje.

Acogedora como un viejo camino.
Te pueblan ecos y voces nostálgicas.
Yo desperté y a veces emigran y huyen
pájaros que dormían en tu alma.

12 *Voor mijn hart*

Voor mijn hart is al jouw borst voldoende,
voor jouw vrijheid reikt mijn vleugelslag,
Uit mijn mond zal tot de hemel stijgen
wat op jouw ziel te slapen lag.

In jou bestaat de illusie van alledag.
Je nadert als de bloemkronen de dauw.
Je graaft met je afwezigheid de einder uit.
Eeuwig vluchtend als een golf.

Ik heb gezegd dat jij zong in de wind
zoals de dennebomen en zoals de masten.
Zoals zij ben je rijzig en zwijgzaam.
En plotseling bedroef je, als een reis.

Gastvrij ben jij zoals een oude weg.
Echo's en stemmen vol heimwee bevolken jou.
Ik werd wakker en soms trekken vluchtend
vogels weg die sliepen in je ziel.

13 *He ido marcando con cruces*

He ido marcando con cruces de fuego
el atlas blanco de tu cuerpo.
Mi boca era una araña que cruzaba escondiéndose.
En ti, detrás de ti, temerosa, sedienta.

Historias que contarte a la orilla del crepúsculo,
muñeca triste y dulce, para que no estuvieras triste.
Un cisne, un árbol, algo lejano y alegre.
El tiempo de las uvas, el tiempo maduro y frutal.

Yo que viví en un puerto desde donde te amaba.
La soledad cruzada de sueño y de silencio.
Acorralado entre el mar y la tristeza.
Callado, delirante, entre dos gondoleros inmóviles.

Entre los labios y la voz, algo se va muriendo.
Algo con alas de pájaro, algo de angustia y de olvido.
Así como las redes no retienen el agua.
Muñeca mía, apenas quedan gotas temblando.
Sin embargo, algo canta entre estas palabras fugaces.
Algo canta, algo sube hasta mi ávida boca.
Oh poder celebrarte con todas las palabras de alegría.
Cantar, arder, huir, como un campanario en las manos de un
loco.

Triste ternura mía, qué te haces de repente?
Cuando he llegado al vértice más atrevido y frío
mi corazón se cierra como una flor nocturna.

13 *Met kruisen van vuur*

Met kruisen van vuur heb ik geleidelijk
de witte atlas van je lichaam gemarkeerd.
Mijn mond was een spin die jou verholen overtrok.
In jou, achter jou, terwijl je huiverde en dorstte.

Verhalen om je te vertellen aan de oever van de schemering,
bedroefde, zoete pop, en je droefheid te verjagen.
Een zwaan, een boom, iets vers en vrolijks.
De druiventijd, de rijpe tijd die vruchten draagt.

Ik, die woonde in een haven van waaruit ik je beminde.
De eenzaamheid met droom doorschoten en met stilte.
In het nauw gedreven tussen zee en droefenis.
Stil, ijlend, tussen twee bewegingloze gondeliers.

Tussen de lippen en de stem is iets dat wegsterft.
Iets met vogelvlerken, iets beklemmends, van vergetelheid.
Zoiets als netten die het water niet vasthouden.
Pop van mij, er resten amper druppels, bevend.
Toch zingt er iets tussen deze vluchtige woorden.
Iets zingt, iets klimt naar mijn begerige mond.
O jou met alle woorden van de vreugd' te kunnen roemen.
Zingen, branden, vluchten, als een beiaard door een gek
bespeeld.

Mijn droeve tederheid, wat overkomt je plotseling?
Wanneer ik kom bij de gewaagste, koudste top,
sluit mijn hart zich als een nachtelijke bloem.

14 *Juegas todos los días*

Juegas todos los días con de la luz del universo.
Sutil visitadora, llegas en la flor y en el agua.
Eres más que esta blanca cabecita que aprieto
como un racimo entre mis manos cada día.

A nadie te pareces desde que yo te amo.
Déjame tenderte entre guirnaldas amarillas.
Quién escribe tu nombre con letras de humo entre las estrellas
del sur?
Ah déjame recordarte cómo eras entonces, cuando aún no
existías.

De pronto el viento aúlla y golpea mi ventana cerrada.
El cielo es una red cuajada de peces sombríos.
Aquí vienen a dar todos los vientos, todos.
Se desviste la lluvia.

Pasan huyendo los pájaros.
El viento. El viento.
Yo sólo puedo luchar contra la fuerza de los hombres.
El temporal arremolina hojas oscuras
y suelta todas las barcas que anoche amarraron al cielo.

Tú estás aquí. Ah tú no huyes.
Tú me responderás hasta el último grito.
Ovíllate a mi lado como si tuvieras miedo.
Sin embargo alguna vez corrió una sombra extraña por tus
ojos.

Ahora, ahora también, pequeña, me traes madreselvas,
y tienes hasta los senos perfumados.
Mientras el viento triste galopa matando mariposas
yo te amo, y mi alegría muerde tu boca de ciruela.

14 *Je speelt alle dagen*

Je speelt alle dagen met het licht van het heelal.
Als subtiele bezoeker kom je aan in de bloem en het water.
Je bent meer dan dit witte hoofdje dat ik elke dag
als een tros tussen mijn handen klem.

Je lijkt op niemand sinds ik van je houd.
Laat mij je uitstrekken tussen gele bloemenkransen.
Wie schrijft jouw naam met rookletters aan het Zuiderkruis?
O laat me aan je denken zoals je was toen je nog niet bestond.

Ineens huilt de wind en klopt op mijn gesloten venster.
De hemel is een net gevuld met schaduwrijke vissen.
Hier komen alle winden waaien, alle.
De regen kleedt zich uit.

Vluchtend vliegen de vogels voorbij.
De wind. De wind.
Ik kan alleen vechten tegen het geweld van mensen.
De storm doet donkere bladeren tollend
en slaat alle boten los die gisteravond aan de hemel zijn
gemeerd.

Jij bent hier. Ach, jij vlucht niet weg.
Jij zult mij antwoord geven tot de laatste kreet.
Rol je naast mij op alsof je onrustig was.
Toch schoot een keer een vreemde schaduw door je ogen.

Nu, ook nu, kleine, breng je me kamperfoelie,
en zelfs je borsten geuren.
Terwijl de droeve wind al vlinders dodend galoppeert,
bemin ik jou en mijn geluk bijt in je pruimemond.

Cuánto te habrá dolido acostumbrarte a mí,
a mi alma sola y salvaje, a mi nombre que todos ahuyentan.
Hemos visto arder tantas veces el lucero besándonos los ojos
y sobre nuestras cabezas destorcerse los crepúsculos en
abanicos girantes.

Mis palabras llovieron sobre ti acariciándote.
Amé desde hace tiempo tu cuerpo de nácar soleado.
Hasta te creo dueña del universo.
Te traeré de las montañas flores alegres, copihues,
avellanas oscuras, y cestas silvestres de besos.

Quiero hacer contigo
lo que la primavera hace con los cerezos.

Wat zul je veel geleden hebben om aan mij te wennen,
aan mijn eenzame, wilde ziel, mijn naam die iedereen verjaagt.
Zo vaak hebben wij de morgenster zien branden, elkaars ogen
kussend,
en boven onze hoofden de schemeringen zien ontrollen in
draaiende waaiers.

Mijn woorden regenden al strelend op je neer.
Al lang beminde ik je zonbeschenen paarlemoeren lichaam.
Ik zie je zelfs als meesteres van het heelal.
Ik zal je rode bloemen uit de bergen brengen, wilde bloemen,
donkere hazelnoten en rustieke manden vol met kussen.

Ik wil met jou doen
wat de lente met de kersebomen doet.

15 *Me gustas cuando callas*

Me gustas cuando callas porque estás como ausente,
y me oyes desde lejos, y mi voz no te toca.
Parece que los ojos se te hubieran volado
y parece que un beso te cerrara la boca.

Como todas las cosas están llenas de mi alma
emerges de las cosas, llena del alma mía.
Mariposa de sueño, te pareces a mi alma,
y te pareces a la palabra melancolía.

Me gustas cuando callas y estás como distante.
Y estás como quejándote, mariposa en arrullo.
Y me oyes desde lejos, y mi voz no te alcanza:
déjame que me calle con el silencio tuyo.

Déjame que te hable también con tu silencio
claro como una lámpara, simple como un anillo.
Eres como la noche, callada y constelada.
Tu silencio es de estrella, tan lejano y sencillo.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente.
Distante y dolorosa como si hubieras muerto.
Una palabra entonces, una sonrisa bastan.
Y estoy alegre, alegre de que no sea cierto.

15 *Ik houd ervan*

Ik houd ervan wanneer je zwijgt, dan is het net of je afwezig bent

en mij hoort uit de verte, en mijn stem raakt je niet aan.

Dan lijkt het of je ogen weggevlogen zijn

en of een kus je mond verzegeld heeft.

Omdat alle dingen zijn vervuld van mijn ziel,

doem jij op uit de dingen, van mijn ziel vervuld.

Als vlinder van droomstof lijk je op mijn ziel

en lijk je op het woord 'melancholie'.

Ik houd ervan wanneer je zwijgt en als op afstand bent.

Dan is het net of je klaagt, een kirrende vlinder.

En je hoort me uit de verte, en mijn stem bereikt je niet:

sta mij toe te zwijgen met jouw stilte.

Sta mij toe om ook tot je te spreken met je stilte,

helder als een lamp, eenvoudig als een ring.

Jij bent de nacht, verstild, bezaaid met sterren.

Jouw stilte lijkt van ster, zo ver en ongekunsteld.

Ik houd ervan wanneer je zwijgt, dan is het net of je afwezig bent.

Afstandelijk en smartelijk alsof je was gestorven.

Dan reikt één enkel woord, één glimlach.

En ik ben blij, blij dat het niet zo is.

16 *En mi cielo al crepúsculo*

(Este poema es una paráfrasis del poema 30 de *El jardinero*
de Rabindranath Tagore)

En mi cielo al crepúsculo eres como una nube
y tu color y forma son como yo los quiero.
Eres mía, eres mía, mujer de labios dulces,
y viven en tu vida mis infinitos sueños.

La lámpara de mi alma te sonrosa los pies,
el agrio vino mío es más dulce en tus labios:
oh segadora de mi canción de atardecer,
cómo te sienten mía mis sueños solitarios!

Eres mía, eres mía, voy gritando en la brisa
de la tarde, y el viento arrastra mi voz viuda.
Cazadora del fondo de mis ojos, tu robo
estanca como el agua tu mirada nocturna.

En la red de mi música estás presa, amor mío,
y mis redes de música son anchas como el cielo.
Mi alma nace a la orilla de tus ojos de luto.
En tus ojos de luto comienza el país del sueño.

16 *In mijn hemel, in de schemering*

(Dit gedicht is een parafrase van het dertigste gedicht uit
De tuinman van Rabindranath Tagore)

In mijn hemel, in de schemering, ben jij als een wolk
en kijk, jouw kleur en vorm zijn zoals ik ze wil.
Je bent van mij, van mij, mijn zoetgelipte vrouw
en in jouw leven leven onbegrensd mijn dromen.

Mijn zielelamp beschijnt je voeten roze,
mijn zure wijn is zoeter op jouw lippen:
o maaister van mijn late middaglied,
hoezeer ervaren jou mijn eenzame dromen als van mij!

Je bent van mij, van mij, ik roep het in de avondbries,
een weduwnaar wiens stem de wind ontwortelt.
Jaagster in het diepste van mijn ogen, door je roef
verstilt je nachtelijke blik als water.

In het net van mijn muziek zit je gevangen, mijn geliefde,
en mijn netten van muziek zijn hemelsbreed.
Mijn ziel wordt aan de oever van jouw rouwende ogen
geboren.
In jouw rouwende ogen begint het land van de droom.

17 *Pensando, enredando sombras*

Pensando, enredando sombras en la profunda soledad.
Tú también estás lejos, ah más lejos que nadie.
Pensando, soltando pájaros, desvaneciendo imágenes,
enterrando lámparas.
Campanario de brumas, qué lejos, allá arriba!
Ahogando lamentos, moliendo esperanzas sombrías,
molinero taciturno,
se te viene de bruces la noche, lejos de la ciudad.

Tu presencia es ajena, extraña a mí como una cosa.
Pienso, camino largamente, mi vida antes de ti.
Mi vida antes de nadie, mi áspera vida.
El grito frente al mar, entre las piedras,
corriendo libre, loco, en el vaho del mar.
La furia triste, el grito, la soledad del mar.
Desbocado, violento, estirado hacia el cielo.

Tú, mujer, qué eras allí, qué raya, qué varilla
de ese abanico inmenso? Estabas lejos como ahora.
Incendio en el bosque! Arde en cruces azules.
Arde, arde, llamea, chispea en árboles de luz.
Se derrumba, crepita. Incendio. Incendio.

Y mi alma baila herida de virutas de fuego.
Quién llama? Qué silencio poblado de ecos?
Hora de la nostalgia, hora de la alegría, hora de la soledad,
hora mía entre todas!
Bocina en que el viento pasa cantando.
Tanta pasión de llanto anudada a mi cuerpo.

Sacudida de todas las raíces,
asalto de todas las olas!
Rodaba, alegre, triste, interminable, mi alma.

Pensando, enterrando lámparas en la profunda soledad.
Quién eres tú, quién eres?

17 *Denkend, schaduwen strikkend*

Denkend, schaduwen strikkend in de diepe eenzaamheid.

Ook jij bent ver, ach, verder dan wie ook.

Denkend, vogels bevrijdend, beelden vervagend, lampen
begravend.

Beiaard van nevels, wat ver, daar boven!

Jammerklachten smorend, schaduwrijke hoop vermalend, een
zwijgzame molenaar,

valt de nacht voorover op je neer, ver van de stad.

Jouw tegenwoordigheid is vreemd, mij anders, als een ding.

Ik overdenk, bewandel uitgebreid mijn leven vóór jou.

Mijn leven vóór wie ook, mijn wrange leven!

De kreet staand voor de zee, tussen de rotsen,

vrij, uitzinnig hollend, in de damp van de zee.

De trieste razernij, de kreet, de eenzaamheid van de zee.

Ongeremd, onstuimig, naar de hemel uitgestrekt.

Jij, vrouw, wat was je daar, welk staafje, welke streep

in die immense waaier? Je was ver van mij als nu.

Brand in het bos! Het brandt in blauwe kruisen.

Het brandt, brandt, vlamt, het vonkt in bomen van licht.

Het stort in, knettert. Brand. Brand.

En mijn ziel danst gewond door spaanders vuur.

Wie roept daar? Welke stilte bevolkt met echo's?

Uur van heimwee, uur van blijdschap, uur van eenzaamheid,
mijn uur te midden van alle!

Jachthoorn waardoor de wind zingend gaat.

Zo veel hartstocht van gehuil geknoopt aan mijn lichaam.

Schok van alle wortels,

bestorming van alle golven!

Vrolijk, triest, oneindig zwierf mijn ziel.

Denkend, lampen begravend in de diepe eenzaamheid.

Wie ben jij, wie ben je?

18 *Aquí te amo*

Aquí te amo.

En los oscuros pinos se desenreda el viento.

Fosforece la luna sobre las aguas errantes.

Andan días iguales persiguiéndose.

Se descifne la niebla en danzantes figuras.

Una gaviota de plata se descuelga del ocaso.

A veces una vela. Altas, altas estrellas.

O la cruz negra de un barco.

Solo.

A veces amanezco, y hasta mi alma está húmeda.

Suena, resuena el mar lejano.

Éste es un puerto.

Aquí te amo.

Aquí te amo y en vano te oculta el horizonte.

Te estoy amando aún entre estas frías cosas.

A veces van mis besos en esos barcos graves,
que corren por el mar hacia donde no llegan.

Ya me veo olvidado como estas viejas anclas.

Son más tristes los muelles cuando atraca la tarde.

Se fatiga mi vida inútilmente hambrienta.

Amo lo que no tengo. Estás tú tan distante.

Mi hastío forcejea con los lentos crepúsculos.

Pero la noche llega y comienza a cantarme.

La luna hace girar su rodaja de sueño.

Me miran con tus ojos las estrellas más grandes.

Y como yo te amo, los pinos en el viento,

quieren cantar tu nombre con sus hojas de alambre.

18 *Hier bemin ik je*

Hier bemin ik je.

In de donkere dennen ontwart de wind zichzelf.

De maan licht op boven de dwalende wateren.

Gelijke dagen jagen elkaar op.

De nevel maakt zich los in dansende figuren.

Een zilveren meeuw raakt los van het westen.

Af en toe een zeil. Hoge, hoge sterren.

O het zwarte kruis van een schip.

Alleen.

Soms sta ik vroeg op, en zelfs mijn ziel is vochtig.

Daar klinkt, weerklinkt de verre zee.

Dit is een haven.

Hier bemin ik je.

Hier bemin ik je en tevergeefs verbergt de einder je.

Ik bemin je zelfs tussen deze koude dingen.

Soms varen mijn zoenen op die ernstige schepen,

die hollen over zee naar waar ze niet aankomen.

Ik zie me al vergeten zoals deze oude ankers.

De kaden worden droever als de avond aanlegt.

Mijn tevergeefs hongerig leven mat zich af.

Ik bemin wat ik niet heb. Jij bent zo ver.

Mijn weerzin worstelt met de trage schemeringen.

Maar de nacht komt en begint voor mij te zingen.

Nu gaat de maan haar droomopname draaien.

De grootste sterren kijken naar me met jouw ogen.

En daar ik je bemin, willen de dennen in de wind

jouw naam zingen met hun bladeren van metaaldraad.

19 *Niña morena y ágil*

Niña morena y ágil, el sol que hace las frutas,
el que cuaja los trigos, el que tuerce las algas,
hizo tu cuerpo alegre, tus luminosos ojos
y tu boca que tiene la sonrisa del agua.

Un sol negro y ansioso se te arrolla en las hebras
de le negra melena, cuando estiras los brazos.
Tú juegas con el sol como con un estero
y él te deja en los ojos dos oscuros remansos.

Niña morena y ágil, nada hacia ti me acerca.
Todo de ti me aleja, como del mediodía.
Eres la delirante juventud de la abeja,
la embriaguez de la ola, la fuerza de la espiga.

Mi corazón sombrío te busca, sin embargo,
y amo tu cuerpo alegre, tu voz suelta y delgada.
Mariposa morena dulce y definitiva
como el trigal y el sol, la amapola y el agua.

19 *Donker, lenig meisje*

Donker, lenig meisje, de zon die de vruchten maakt,
die de granen doet stollen, de wieren krult,
maakte jouw vrolijke lichaam, jouw lichtende ogen
en jouw mond die de glimlach van het water heeft.

Een zwarte, begerige zon rolt je op in de strengen
van je zwarte haardos, wanneer jij je armen strekt.
Jij speelt met de zon als met een plas
en die laat twee donkere wateren achter in je ogen.

Donker, lenig meisje, niets brengt mij jou nader.
Alles voert me van je weg, als van het middaguur.
Jij bent de uitgelaten jeugd van de bij,
de dronkenschap van de golf, de kracht van de aar.

Toch is mijn somber hart naar jou op zoek,
en ik bemin je vrolijk lichaam, je vlotte, ranke stem.
Donkere vlinder, zoet en definitief
als het korenveld en de zon, de klaproos en het water.

20 *Puedo escribir*

Puedo escribir los versos más tristes esta noche.

Escribir, por ejemplo: 'La noche está estrellada,
y tiritan, azules, los astros, a lo lejos.'

El viento de la noche gira en el cielo y canta.

Puedo escribir los versos más tristes esta noche.
Yo la quise, y a veces ella también me quiso.

En las noches como ésta la tuve entre mis brazos.
La besé tantas veces bajo el cielo infinito.

Ella me quiso, a veces yo también la quería.
Cómo no haber amado sus grandes ojos fijos.

Puedo escribir los versos más tristes esta noche.
Pensar que no la tengo. Sentir que la he perdido.

Oír la noche inmensa, más inmensa sin ella.
Y el verso cae al alma como al pasto el rocío.

Qué importa que mi amor no pudiera guardarla.
La noche está estrellada y ella no está conmigo.

Eso es todo. A lo lejos alguien canta. A lo lejos.
Mi alma no se contenta con haberla perdido.

Como para acercarla mi mirada la busca.
Mi corazón la busca, y ella no está conmigo.

La misma noche que hace blanquear los mismos árboles.
Nosotros, los de entonces, ya no somos los mismos.

20 *Vannacht kan ik*

Vannacht kan ik de treurigste verzen schrijven.

Bijvoorbeeld schrijven: 'De nacht ligt aan stukken,
en blauw huiveren de sterren, in de verte.'

De nachtwind roert zich zingend in de hemel.

Vannacht kan ik de treurigste verzen schrijven.
Ik hield van haar en soms hield zij ook van mij.

In nachten als deze hield ik haar in mijn armen.
Zo vaak heb ik haar onder het eindeloze firmament gekust.

Zij hield van mij, soms hield ik ook van haar.
Hoe zou ik niet gehouden hebben van haar grote, stille ogen.

Vannacht kan ik de treurigste verzen schrijven.
Bedenken dat ik haar niet meer heb. Betreuren dat ik haar
verloor.

Luisteren naar de onmetelijke nacht, onmetelijker zonder haar.
En het vers valt in de ziel als op het weiland dauw.

Wat geeft het dat mijn liefde haar niet kon behouden.
De nacht ligt aan stukken, en zij is niet bij mij.

Dat is alles. In de verte zingt een mens. In de verte.
Mijn ziel heeft met het verlies van haar geen vrede.

Alsof hij naar haar toe wil, zoekt mijn blik.
Mijn hart zoekt haar, maar zij is niet bij mij.

Dezelfde nacht maakt wit dezelfde bomen.
Wij, die van toen, zijn niet dezelfde meer.

Ya no la quiero, es cierto, pero cuánto la quise.
Mi voz buscaba el viento para tocar su oído.

De otro. Será de otro. Como antes de mis besos.
Su voz, su cuerpo claro. Sus ojos infinitos.

Ya no la quiero, es cierto, pero tal vez la quiero.
Es tan corto el amor, y es tan largo el olvido.

Porque en noches como ésta la tuve entre mis brazos,
mi alma no se contenta con haberla perdido.

Aunque éste sea el último dolor que ella me causa,
y éstos sean los últimos versos que yo le escribo.

Ik houd niet langer van haar, nee, maar wat hield ik van haar.
Mijn stem zocht naar de wind om aan haar oor te komen.

Een ander. Een ander zal ze toebehoren. Zoals ooit mijn
lippen.
Haar stem, haar duidelijke lichaam. Haar oneindige ogen.

Ik houd niet langer van haar, nee, maar misschien houd ik van
haar.
De liefde duurt zo kort en zo lang duurt vergetelheid.

Omdat in nachten zoals deze ik haar in mijn armen hield,
heeft mijn ziel met het verlies van haar geen vrede.

Al is dit de laatste pijn die zij mij doet
en al zijn dit de laatste verzen die ik voor haar schrijf.

21 *La canción desesperada*

Emerge tu recuerdo de la noche en que estoy.
El río anuda al mar su lamento obstinado.

Abandonado como los muelles en el alba.
Es la hora de partir, oh abandonado!

Sobre mi corazón llueven frías corolas.
Oh sentina de escombros, feroz cueva de náufragos!

En ti se acumularon las guerras y los vuelos.
De ti alzaron las alas los pájaros del canto.

Todo te lo tragaste, como la lejanía.
Como el mar, como el tiempo. Todo en ti fue naufragio!

Era la alegre hora del asalto y el beso.
La hora del estupor que ardía como un faro.

Ansiedad de piloto, furia de buzo ciego,
turbia embriaguez de amor, todo en ti fue naufragio!

En la infancia de niebla mi alma alada y herida.
Descubridor perdido, todo en ti fue naufragio!

Te ceñiste al dolor, te agarraste al deseo.
Te tumbó la tristeza, todo en ti fue naufragio!

Hice retroceder la muralla de sombra,
anduve más allá del deseo y del acto.

Oh carne, carne mía, mujer que amé y perdí,
a ti en esta hora húmeda, evoco y hago canto.

21 *Het wanhoopslied*

De herinnering aan jou doemt op uit de nacht waarin ik ben.
De rivier knoopt zijn halsstarrige weeklacht aan de zee.

Verlaten als de kaden in de dageraad.
Het is het uur van weggaan, o verlatene!

Koude bloemkronen regenen op mijn hart.
O kuil vol afval, woeste grot van drenkelingen.

In jou hoopten oorlog en vogelvlucht zich op.
Van jou verhieven de zangvogels hun vleugels.

Alles heb je opgeslokt, zoals de verte.
Zoals de zee, zoals de tijd. Alles in jou was schipbreuk!

Het was het vrolijke uur van de aanval en de kus.
Het uur van de verbluffing die brandde als een kustlicht.

Onrust van de stuurman, woede van de blinde duiker,
troebele roes der liefde, alles in jou was schipbreuk!

In de nevelige kindertijd mijn gevleugelde, gewonde ziel.
Verdwaalde ontdekker, alles in jou was schipbreuk!

Jij snoerde verdriet om, klampte je vast aan verlangen.
Droefenis vloerde je, alles in jou was schipbreuk!

Ik deed de muur van schaduw wijken,
ik liep voorbij verlangen en daad.

O vlees, mijn vlees, o vrouw die ik beminde en verloor,
jou roep ik op, dit vochtige uur, jou zing ik toe.

Como un vaso albergaste la infinita ternura,
y el infinito olvido te trizó como a un vaso.

Era la negra, negra soledad de las islas,
y allí, mujer de amor, me acogieron tus brazos.

Era la sed y el hambre, y tú fuiste la fruta.
Era el duelo y las ruinas, y tú fuiste el milagro.

Ah mujer, no sé cómo pudiste contenerme
en la tierra de tu alma, y en la cruz de tus brazos!

Mi deseo de ti fue el más terrible y corto,
el más revuelto y ebrio, el más tirante y ávido.

Cementerio de besos, aún hay fuego en tus tumbas,
aún los racimos arden picoteados de pájaros.

Oh la boca mordida, oh los besados miembros,
oh los hambrientos dientes, oh los cuerpos trenzados.

Oh la cópula loca de esperanza y esfuerzo
en que nos anudamos y nos desesperamos.

Y la ternura, leve como el agua y la harina.
Y la palabra apenas comenzada en los labios.

Ése fue mi destino y en él viajó mi anhelo,
y en él cayó mi anhelo, todo en ti fue naufragio!

Oh, sentina de escombros, en ti todo caía,
qué dolor no exprimiste, qué olas no te ahogaron!

De tumbo en tumbo aún llameaste y cantaste.
De pie como un marino en la proa de un barco.

Als een bokaal huisvestte jij de eindeloze tederheid,
en onbegrensd vergeten brak jou als een bokaal in stukken.

Het was de zwarte, zwarte eenzaamheid van de eilanden,
daar, vrouw van liefde, verwelkomden mij jouw armen.

Ik was dorst en honger, en jij was de vrucht.
Ik was rouw en bouwval, en jij was het wonder.

Ach vrouw, ik weet niet hoe jij mij bevatten kon
in de aarde van je ziel, en in het kruis van je armen!

Mijn verlangen naar jou was het vreselijkste en kortste,
het woeligste en dronkenste, gespannenste en gretigste.

Kerkhof van kussen, nog is er vuur in je graven,
nog branden de trossen, door vogels gepikt.

O de gebeten mond, o de gekuste ledematen,
o de hongerige tanden, o de vervlochten lijven.

O de dwaze paring van hoop en pogen
waarin wij ons verbonden en wanhopig werden.

En de tederheid, luchtig als water en meel.
En het amper op de lippen begonnen woord.

Dat was mijn bestemming en daarin reisde mijn begeerte,
en daarin viel mijn begeerte, alles in jou was schipbreuk!

O kuil vol afval, alles viel in jou,
welke pijn heb jij niet uitgedrukt, in welke golven ben jij niet
verdronken.

Aún floreciste en cantos, aún rompiste en corrientes.
Oh sentina de escombros, pozo abierto y amargo.

Pálido buzo ciego, desventurado hondero,
descubridor perdido, todo en ti fue naufragio!

Es la hora de partir, la dura y fría hora
que la noche sujeta a todo horario.

El cinturón ruidoso del mar ciñe la costa.
Surgen frías estrellas, emigran negros pájaros.

Abandonado como los muelles en el alba.
Sólo la sombra trémula se retuerce en mis manos.

Ah más allá de todo. Ah más allá de todo.

Es la hora de partir. Oh abandonado!

Bij elke golfbreuk laaide jij nog op en zong.
Te voet zoals een zeeman op de boeg van een schip.

Nog bloeide je in gezangen, nog brak je in stromingen.
O kuil vol afval, open, bittere put.

Bleke, blinde duiker, onfortuinlijke slingeraar,
verdwaalde ontdekker, alles in jou was schipbreuk!

Het is het uur van vertrekken, het harde, koude uur
dat de nacht onderwerpt aan ieder rooster.

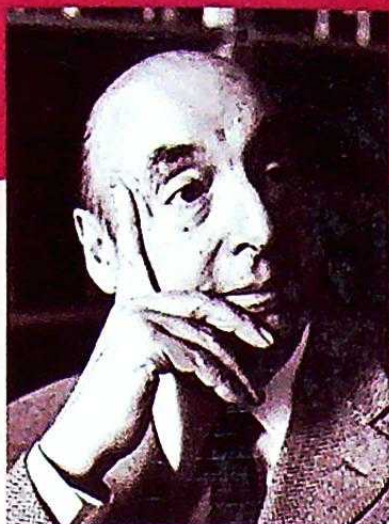
De lawaaiige riem van de zee omgordt de kust.
Koude sterren verrijzen, zwarte vogels trekken weg.

Verlaten als de kade in de dageraad.
Alleen de beverige schaduw kronkelt in mijn handen.

Ach, aan alles voorbij. Ach, aan alles voorbij.

Het is het uur van vertrekken. O verlatene!

Pablo Neruda

Twintig liefdesgedichten en een wanhoopslied

Twintig was hij pas toen hij in 1924 deze bundel liefdespoëzie publiceerde. Pablo Neruda, een van de grootste Spaanstalige dichters aller tijden, werd er wereldberoemd door. Want *Twintig liefdesgedichten en een wanhoopslied* bleek een jeugdwerk van lange adem, het is een bundel die nog altijd niets aan kracht heeft ingeboet.

In *Twintig liefdesgedichten en een wanhoopslied* beschrijft Neruda op ontroerende wijze de schoonheid van het vrouwenlichaam, de eenzaamheid, de ochtend na een nacht vol passie, de behoefte aan contact en de herinnering aan een verloren liefde. De bundel werd al in tientallen talen vertaald en er zijn over de hele wereld miljoenen exemplaren van verkocht.

Het omvangrijke oeuvre van Pablo Neruda leverde hem talloze internationale onderscheidingen en literaire prijzen op, waaronder de Nobelprijs voor literatuur in 1971.

UITGEVERIJ BERT BAKKER

ISBN 90-351-1681-X

9 789035 116818